

Odpověď na otázku, jaké byl Karel IV. národnosti je velice složitá. Formování národů a dnešní pojem „národ“ totiž vznikl v 18. a 19. století v souvislosti s průmyslovou revolucí. Dokument ZDF však vyvolal velkou debatu. Kritici mu vyčítají především zkratkovitost a snahu za každou cenu zaujmout.

Lidovky.cz, 22. 11. 2010

Karel IV.

Římský císař (císař Svaté říše římské), český, lombardský a arelatský král, hrabě lucemburský, markrabě moravský Karel IV., křtěný jménem Václav, se narodil jako syn Elišky Přemyslovny a Jana Lucemburského.

Jako český král stál u zrodu Nového Města pražského a dal zbudovat Karlův most. Roku 1348 vydal zakládací listinu Karlovy univerzity. Na jeho popud byla zhotovena Svatováclavská koruna. Zanechal po sobě několik spisů, mezi nejznámější patří autobiografie Vita Caroli.

JANU PALACHOVI NA POČEST, ŠVÝCARŮM KU VĚDOMÍ A SOBĚ JSME SI PŘIPOMNĚLI

42 let po Pražském jaře, na den 21 let od pádu komunismu a výročí 28 let emigrace své rodiny bylo příležitostí, které se uchopil disident Bohdan Mikolášek. Pozval přátele a hosty na večer s písněmi a baladami, které nejen skládá ale i interpretuje. Jedna z těchto písní zavdala normalizačnímu režimu záminku k vyhostění Bohdana a jeho rodiny z Československa. Sebeupálení Jana Palacha, stav společnosti a víru ve zlepšení situace vkládá Bohdan Mikolášek do svých písní. Německý a český text písní, doprovázeli spřátelení hudebníci na flétny, čelo a Bohdan na kytaru. Muzikální aranžmá pochází též z domácí hudební kuchyně. České texty přednesla s předstihem v perfektním překladu do němčiny a angažovaném podání paní Vreni Scheuter.

„Feuer, Licht und Rauch und darin ein kurzes Leben
Haben lange gebrannt – und werden noch lange brennen:
Es ist ein lebendiger Mensch gestorben
Und die Toten sind am Leben geblieben.
Warum denken die Leute erst an das Leben
Wenn es ihnen vor ihren Augen stirbt“

Večerem provázela poutavými autobiografickými poznámkami vjímavě Bohdanova manželka Jana, která byla zároveň hostitelkou. Z moci svého úřadu jako reformovaná farářka v kostele Sv. Paula (Pauluskirche) v Zürichu uspořádala Jana tento večírek v koncertním sále, zvaném „věžní komnata“. V publiku seděli většinou Švýcaři a dá se bez nadsázky říct, že byli nadšeni. Promítaný filmový dokument o Palachovi, který natočila Barrandovská studia autenticky dokreslil tehdejší atmosféru. Muzikální doprovod filmu pocházel taktéž od Bohdana Mikoláška. Byla to jeho píseň „Ticho“, která dala filmu i název.

Na stěně Turmzimmer(u) byly vystaveny obrazy reflektující zoufalství lidí z ulic v Praze po Palachově sebevraždě, které na základě dojmu z onoho filmu portrétovala Adriana Mikolášková-Nautsch. Doslova rodinný podnik v nejlepší slova smyslu doplnila dcera Adriana, když celý program večera doprovázela po technické stránce – zvuk, osvětlení, projekci a konečně i osvěžení a přípitek na konci večírku.

Přeji si a hlavně Bohdanovi, aby mu nikdy nedošla tvůrčí síla a aby se podobná iniciativa a pro nás hluboký zážitek zas brzy opakoval.

Text: Dr. Jiří W. Pollak, sc.

Foto: Adriana Mikolášek-Nautsch